

CZILCZER OLGA
Az én diófám

Eldobva serpe rozsdállott a maga is rozsdálló avarban, mint egy gyilkos bűnjel. A szobor pedig, amit a törzsből faragtam, eltévedhetett a rengetegben. De nem fordul-e néha elő ilyesmi?

Azt mondja, csak körülnéz, s többé nem tér vissza. Egy diófa – tudja ezt mindenki – kézen-közön is eltűnhet.

Rendesen persze a diókat idejében leverik, padláson kiterítik. Arannyal, ezüsttel festve a karácsonyfára aggatják, vagy feltörik, kalácsba sütik.

A maradékkal meg a gyerekek játszanak. Itt csörög a... ott zörög a... Levélen gyümölcs hullámszik tova.

Diófám termését, a be nem értet, idő előtt emésztette el az enyészet, hogy ami ép, forgácsa lett, s a forgácsból tűzrevaló.

Ahogy pördült a Föld, sárgult a zöld. A kifordult tönk pedig gyökerestől a forgások szelte éjszakákba veszett.

Az én diófám lombja a Földközi-tenger. Fecskék, jártok még arrafelé?

Az én diófám itt áll a helyén, az udvar kellős közepében. Pszt! Föl ne ébresszék! Éjszaka Tóbiással az *eltűnt idők tengerén* a december óta szaporodó csillagokat számlálja.

Fa, ember, álom

Idegen tájnak tetszett. Ez már nem apám tenyere volt. Sőt, idegennek sem volt idegen. Udvarunk egyetlen fája indult meg. Léptei végét be nem látható faszor. Dialógusban a zöld, a barna.

Apám kerítésnek nézhette, mert meglazította kezemen ujjait. Kicsit el is engedett. Ugyan micsoda baj érhet itt, ahol még a szélnek, esőnek is ajtót mutatnak: kívül tágasabb.

Aprózta, de a mérföldeket sem vetette meg. Próbáltuk tartani a tempót. Eltelt egy év, el tizenhárom. Minek engem vezetgetni? Nem nőtem-e nagylánnyá, korabeli nővé, asszonnyá?

Benépesítve a tér. De ami képpel népes, széllel szegélyes. Lombja hull. Az ujjak is szabadjára engedve.

Mostantól az úr az úr. A sor megtörve, -szakítva. De hisz ezen egy medve is átjuthat, egy vaddisznó, egy egész konda. Maradtam volna apám kezén inkább.

Fa, ember, álom. Ki kinek a tenyerén?